

[Jørgen Gram.]

ærede Medlem Hr. Schmidt ved forrige Samlings Slutning undsløg sig for at tage Stilling med den Motivering, at f. Eks. Paastanden om Fratagelse af social Hjælp til dansksindede Smaakaarsfolk i Flensborg ikke var undersøgt og bevist. Jo, det er dokumenteret i Masser af Tilfælde, i hvert Fald nu, og Klage derom er ført frem til højest mulige Sted, men kun i ganske enkelte Tilfælde er der taget Hensyn til Klagen. Ikke med en Stavelse har vi hørt det ærede Medlem Hr. Schmidt give Udtryk for, at det danske Mindretal har Krav paa samme Ligestilling som det tyske. Det ærede Medlem tav i Foraaret og tier fremdeles. Tænk f. Eks. ogsaa paa de Snese af danske Børn fra smaa Hjem, der i denne Tid tvinges ud af de danske Skoler!

Stiller man det danske Mindretals absolut loyale Optræden mod den tyske Herbergsstat op imod den danske Embedsmand, Dyrnlæge Møllers Optræden og Adfærd imod det Land, hvis Undersaat han ansøgte om at blive og blev, saa er jeg sikker paa, at mange forstandige og roligt tænkende Tyskere i Sønderjylland i det lange Løb af sig selv vil fjerne sig fra denne Dyrnlæge og hans Lige. At en dansk Embedsmand kan opfordre sine tysksindede Meningsfæller til Angivelse af paastaaede Forurettelser for at paakalde udenlandsk Magts Hjælp, uden at der af den Grund er sket ham noget, det vidner om en Mindretalsfrihed, der søger sin Lige.

Jeg finder dette Frisind rigtigt og anerkender Myndighedernes Koldblodighed, og jeg vil over for dette høje Ting slaa fast, at den danske Grænsebefolkning er indstillet paa ikke at lade sig bringe ud af Fatning selv af en nok saa aggressiv Tone fra Hr. Møller og ligesindede. Der er nemlig ingen Tvivl om, at visse Folk inden for det tyske Mindretal ikke vilde have noget imod et Martyrium, for naar det tyske Riges Fører gentagne Gange har fraskrevet sig Retten til yderligere territoriale Krav, under en Form, der absolut berettiger os til at føle det som gældende ogsaa vort Land, saa er det nu visse Opvigleres Hensigt ikke at skabe Samarbejde, men provokere Krig i Grænsebefolkningen, skabe Uro, om muligt paapege Forurettelser for derigennem at komme ind under den tyske Førers Ord om, at enhver Tysker, om inden for eller uden for det tyske Riges Grænser, staar under hans Beskyttelse. Vi behøver ikke at frygte Indgreb af den Grund, netop fordi vort Standpunkt er

saa uangribeligt, som det er, og sammenlignet med alle andre Landes Mindretals Levevilkaar kan staa for enhver nok saa indgaaende Undersøgelse.

Men et Krav bundfælder sig i Grænsebefolkningen: at vi faar en revideret Militærordning, der medfører en Belægning af uddannet Mandskab hele Aaret rundt, stærkt nok til at skabe større Tryghed, end Tilfældet er nu. Det er en offentlig Hemmelighed, at til Tider er der næsten intet Mandskab i hele det sydlige Jylland, og ligesom der nylig her i Tinget har været drøftet Eventualiteter med Hensyn til København, saaledes maa der være saa meget Mandskab i Grænselandet til enhver Tid, at alene Fristelsen til at danne Frikorps kølnes. Vi har set, at disse Frikorps — af indre Drift eller af anden Aarsag — kan opstaa i en Haandevending. Skal der da i det hele være Mening i en Militærordning, maa de nuværende Forhold ændres.

Dernæst vil jeg gerne understrege det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelser om det danske Folks Forpligtelser til at staa bag ved de Folkefæller, der har den sværeste Opgave, den Syd for Grænsen at forsvare dansk Kultur. Ligegyldigt under hvilken Form vi bliver stillet over for denne Opgave, maa en Haandsrækning ydes i fuldt Maal. Danmark er ikke og vil ikke være saa sølle et Land, at det svigter sine egne eller prøver paa at spare en Skilling paa det Omraade. Det højtidelige Tilsagn fra Dybbøl staar stadig ved Magt, og hvert Bevis for dette skaber en samhörig Fællesfølelse, hvis Værdi næppe kan maales.

Alt dette vender sig ikke mod det tyske Folk. Dette Folk er ikke fjendtligt imod os eller imod noget andet Land.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var i de bevægede Dage i Genève — jeg havde i de samme Dage Lejlighed til at gennemkrydse Tyskland. Intetsteds fandt jeg Antydning af Krigslyst eller Fjendtlighed mod noget Land, end ikke der, hvor den nationale Begejstring maatte antages at naa sin Kulmination: ved det store Folkemøde med Føreren i Sportpaladset. Men i de mange Tusinders taalmodige, timelange Ventetid og i Bifaldet og Tonen over for Føreren laa dette, at trods Kendskabet til Krigens Gru vilde det tyske Folk uden al Tvivl igen have fulgt Kaldet under Færnerne, om Budskabet dertil havde lydt. Derom nærer jeg ingen Tvivl. Ikke Hadet mod andre, men egen Nationalitetsfølelse er vokset stærkt, muligt gejl som i et Drivhus, men dog ikke til at blæse om af et Vindpust.

Den socialdemokratiske Ordfører Hr.